

Zadeva T-109/06

Vodafone España, SA in Vodafone Group plc proti Komisiji Evropskih skupnosti

„Ničnostna tožba – Direktiva 2002/21/ES – Pisne pripombe
Komisije – Člen 7 Direktive 2002/21 – Akt, zoper katerega ni pravnega
sredstva – Neobstoj neposrednega zadevanja – Nedopustnost“

Sklep Sodišča prve stopnje (peti senat) z dne 12. decembra 2007 . . . . . II - 5155

Povzetek sklepa

1. *Ničnostna tožba – Izpodbojni akti – Pojem – Akti z zavezujočimi pravnimi učinki (člen 230 ES; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21, členi 7 od (2) do (5), 8(3)(d) in 16(4))*
2. *Ničnostna tožba – Izpodbojni akti (člen 230 ES; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21, člen 7(3) in (4))*

3. *Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Akti, ki jih neposredno in posamično zadevajo – Neposredna prizadetost – Merila*
(člen 230 ES, četrty odstavek; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21, člen 7(3) in (5))

1. Akti ali odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 230 ES, ne glede na obliko, v kateri so sprejeti, so ukrepi, ki imajo obvezne pravne učinke, s katerimi so lahko prizadeti interesi tožeče stranke, s tem da bistveno spreminjajo njen pravni položaj.

To ne velja za dopis s pisnimi pripombami k osnutku nacionalnega ukrepa, ki ga je Komisija poslala nacionalnemu regulativnemu organu (NRO) na podlagi člena 7(3) Direktive 2002/21 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve.

Prvič, tudi če je po eni strani res, da se z Direktivo 2002/21 dodeljuje Komisiji pomembna vloga v postopkih za zagotovitev usklajene uporabe regulativnega okvira v celotni Skupnosti, je namreč tudi res, da se v skladu s členom 7(2) in členom 8(3)(d) te direktive nacionalnim

regulativnim organom zagotavlja skladna uporaba regulativnega okvira, tako da pregledno sodelujejo med seboj in s Komisijo. Torej imajo tudi NRO ključno odgovornost pri zagotavljanju skladne uporabe regulativnega okvira v Skupnosti na podlagi sodelovanja s Komisijo in drugimi NRO. Po drugi strani v členu 7(5) Direktive 2002/21 ni predvidena prevlada pripomb Komisije nad pripombami drugih NRO. Zato v primeru nasprotujočih si pripomb enega NRO in Komisije prigrasitveni NRO ne bi kršil navedenega člena 7(5), če bi po natančnem pregledu različnih pripomb izbral pristop, ki ga predlaga drug NRO, in ne pristopa, ki ga predlaga Komisija.

Drugič, dejstvo, da lahko Komisija v okoliščinah, opredeljenih v členu 7(4) Direktive 2002/21, začne drugo fazo postopka, ki se lahko konča z odločbo o vetu, še ne pomeni, da pisne pripombe Komisije po členu 7(3) te direktive podeljujejo zadevnemu NRO pravico, da sprejme predvideni nacionalni ukrep. Člen 16(4) Direktive 2002/21 namreč

zadevnemu NRO neposredno dovoljuje, da sprejme zadevni ukrep, s tem ko določa, da NRO, ki ugotovi, da na upoštevnem trgu ni dejanske konkurence, opredeli podjetja s pomembno tržno močjo na tem trgu in tem podjetjem naloži ustrezne posebne regulativne obveznosti.

ukrepa, se ne uporaba pravice do veta izenači z nesprejetjem odločitve, ki ne povzroči nobenega obveznega pravnega učinka. Iz tega sledi, da če se Komisija omeji na to, da izrazi pripombe v skladu s členom 7(3) navedene direktive in ne uporabi pravice do veta iz navedenega člena 7(4), poseg Komisije nima zavezujočih pravnih učinkov. Če se NRO odloči za sprejetje nacionalnega ukrepa, se zavezujoči pravni učinki tega ukrepa lahko pripišejo zadevnemu NRO, in ne pripombam Komisije ali nesprožitvi postopka iz člena 7(4).

Tretjič, glede na posvetovalno vlogo Komisije in drugih NRO v postopku po členu 7(3) Direktive 2002/21 so pisne pripombe Komisije v skladu z omenjeno določbo pripravljani akt Skupnosti v postopku, v katerem zadevni NRO sprejme nacionalni ukrep, tako da zoper take akte ni mogoče vložiti samostojne ničnostne tožbe.

(Glej točki 105 in 106.)

(Glej točke 69, 92, 93 in od 95 do 97.)

2. Čeprav dejanska uporaba pravice do veta, predvidena v členu 7(4) Direktive 2002/21 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve povzroči obvezne pravne učinke, s tem ko zadevni nacionalni regulativni organ (NRO) ne bi bil več upravičen do sprejetja predvidenega
3. Da bi akt Skupnosti zadeval fizično ali pravno osebo v smislu člena 230, četrti odstavek, ES, mora imeti neposredne učinke na pravni položaj zadevne osebe, njegova izvedba mora biti povsem samodejna in izhajati samo iz predpisov Skupnosti, brez uporabe drugih izvedbenih predpisov. Tak primer je zlasti, kadar je možnost, da naslovniki ne izpolnijo akta, zgolj teoretična, ker ni dvoma o njihovi volji za izpolnitev akta.

Vendar ni tako glede dopisa s pisnimi pripombami k osnutku nacionalnega ukrepa, ki ga je Komisija poslala nacionalnemu regulativnemu organu (NRO) na podlagi člena 7(3) Direktive 2002/21 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve glede na osrednjo vlogo NRO pri doseganju ciljev iz Direktive 2002/21. Postopek po navedenem členu je namreč postopek posvetovanja in sodelovanja med NRO in Komisijo, v okviru katerega lahko Komisija in drugi NRO podajo pripombe k priglasišenemu osnutku ukrepa v skladu s tem členom. Čeprav mora NRO

v skladu s členom 7(5) Direktive 2002/21 „dosledno upoštevati pripombe drugih NRO in Komisije“, ima pri določanju vsebine končnega ukrepa nekaj manevrskega prostora, tako da akta Skupnosti na podlagi navedenega člena 7(3) ni mogoče šteti za akt, ki ima neposredne učinke na pravni položaj zadevnih podjetij.

(Glej točke od 158 do 160.)